

Едно съвѣщание направилъ „военниятъ съвѣтъ“, който рѣшилъ да се измѣни посоката, за да удари четата по-прѣко къмъ Балкана. Слѣдъ като прѣгзаила рѣкитѣ Огоста и Скжтъ, къмъ привечеръ трѣгнала кестерме прѣзъ лозя и нивя, кривнала къмъ Бързинската рѣка и се напжтила къмъ с. Борованъ. Борованъ указалъ на своитѣ освободители сжщата неприязненост: споредъ нашитѣ свѣдѣния, това голѣмо село — тѣй увѣрявали „апостолитѣ“ — щѣло да даде на революцията повече отъ 3—400 ратника; то не дало даже четири коня за отрудената чета... Всичко останало записано въ празнитѣ тефтери на врачанскитѣ „апостоли“.

Нѣмало какво да се прави: борованци посрѣщнали тѣй радушно четата, щото нашитѣ хора побързали часъ по-скоро да отупатъ прахътъ отъ царвудитѣ си, и съ проклетие на уста да трѣгнатъ нагорѣ, прѣслѣдвани вече отъ 10—20 въоржжени черкези. „Не е чудно, рѣкаль иронически поетътъ, когато се обърналъ къмъ Апостолова и Войновски, че Врачанскитѣ герѣи ще ни чакатъ въ Балкана!“ Въ иронията на войводата имало вече едно горчиво съзнание за груба лѣжа и за низка измѣна отъ страна на „дѣйцитѣ“. Да би зналя Ботйовъ прѣдварително положението, да не бѣ подведенъ цѣлия комитетъ, въ това число и поета, отъ Заимовитѣ брѣщолевения: по-скоро, аманъ-заманъ, по-скоро да върви четата къмъ Враца, сигурно, той, Ботйовъ, нѣмаше да избере Козлудуйския брѣгъ за излизането на четата. Съ вѣра, че по-кратко отъ всѣкъдѣ ще се скрие въ рошавия Балканъ, и че още на границата ще срѣщне разбуненъ народъ, дигнала байрякъ организация, а не фудули-черкези и лѣжци — „революционери“, поетътъ е избралъ една по-малко неблагоприятна отъ многото неблагоприятни операционни точки.

Но въ тоя часъ, войвода и чета сж се уловили на хорото . . .